

съща. Една заранъ дойде изъ полицията единъ пандуринъ и ма повика да ида при началникътъ. »Защо ли ма вика началникътъ?« си мислѣхъ азъ и крачѣхъ камъ конакътъ. Когато влѣзохъ въ стаята на началникътъ, то той ма изгледа отъ главата до петите и попита ма: »Какво работишъ въ Крагуевацъ?« — »Нищо не работя,« отговорихъ азъ. — »А отъ дѣ земашъ пари да харчишъ?« — »Имамъ си,« казахъ азъ. — »Ти си ходилъ по кавенетата да пиешъ и да правишъ на хората безпокойствие,« рѣче той. — »Отъ както сжмъ са родилъ, то не сжмъ турилъ ни вино, ни ракия въ устата си.« — »Не зная, азъ така сжмъ са извѣстилъ отъ полицията.« Въ това сжщо време началникътъ заповѣда на чиновниците си да ми дадатъ испаденъ пашпортъ за въ Паракинъ. Азъ нищо не проговорихъ и земахъ пашпортътъ. Отидохъ да са проста съ Илия и съ Цека. Когато имъ казахъ, що са е случило съ мене, то тие ми рѣкоха да не излазямъ изъ Крагуевацъ.« — »Началникътъ е единъ будала, каза Илия, — а чиновниците му сж хайдуци или обирачи. Ако ти да би подхвърлилъ нѣкоя рубля на полицейнътъ, то отъ тебе не би имало по-добаръ и по-честенъ гражданинъ. Началникътъ и полицейнътъ глобать свѣтътъ и дѣлатъ си плячката.« Азъ не повѣрвахъ, защото знаехъ, че въ Сжрбия не сж възможни никакви безобразия. — »А ти мислишъ, че въ Сжрбия нѣма лошава хора? Ако вжрховното правителство да би знаяло що става въ градътъ ни, то би унищожило злото; но, питамъ та, кой смѣ да разскаже на министрътъ въ какво положение са намира градътъ? Сѣки бѣга отъ бѣда.« — »Нека правать, штоо щать; а азъ